

Démoni³ érintés

A jelen árnyai

fine selection

SPIRIT BLISS

Spirit Bliss

*A jelen
árnyai*

Démoni érintés III.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

„Az ember nem viszolyoghat a saját gyerekeitől, elvileg szeretnie kell őket, legyenek akármilyenek, akkor is, ha mások, mint amilyennek az ember kívánná őket.”

J. K. Rowling: *Átmeneti üresedés*

Bevezetés

ELZSIBBADT A LÁBAM A GUGGOLÁSTÓL, mégis olyan kicsire húztam össze magam, amilyenre csak képes voltam. Karom szorosan ölelte az apró babát, közben azon imádkoztam, hogy nehogysíjjon, és elárulja a rejtekünket. Ő édesdeden szuszogott a tudatlanok nyugalomába burkolózva, de én alig kaptam levegőt, amikor meghallottam a cipők ismerős koppanását.

– Katie, gyere elő, nem bántalak! – A hideg végigborsózott a hátamon az egykor békét és nyugalmat adó hangtól. A visszatérő pánik arra ösztönzött, hogy fussak, meneküljek. Az eszem tudta, hogy rossz ötlet, hiszen egyenesen a karjába futnék, akkor pedig... Nem akartam belegondolni. – Katie, tudod, hogy úgymint megtalálalak, miért neheztelted a helyzetet? – Az arcomat a csecsemőillatú takaróra hajtottam, és mélyeket lélegeztem, hogy mentsem a józanságomat. Mert van kiért. Mert meg kell védenem egy ártatlan lelket.

Óvatosan letettem élő-lélegző csomagomat a szekrény aljába, és a csizmámba csúsztatott kés markolatára kúsztak az ujjaim. Ahogy megszorítottam, hirtelen megteltem erővel. Ha kell, mindhalálíg harcolok, de az biztos, hogy egykönnyen nem veszi el tőlem a kicsit. Annyira megnehezítem neki, hogy megbánja a napot is, mikor eszébe jutott, hogy ártson nekünk.

Összeszorított fogakkal meredtem a sötétbe, és vártam, hogy ránk leljen. A lépései pedig egyre közeledtek...

Hosszú fogság

AZ ÜVEGCELLÁM FELÉ VEZETŐ UTAT VÉGIGNEVETTEM. Az örök úgy néztek rám, mint egy örültre, pedig az utóbbi hetekben sosem volt tisztább a fejem. Érzékelttem az embereket magam körül, de nem foglalkoztam velük, az elmémet egyetlen gondolat uralta: Hale elszúrta valamit. Azt gondolta, büntetlenül erőszakot követhet el rajtam, és megteremtheti önmagát az *én* akaratom ellenére. Tévedett. Felért a bosszú édességével látnom az arcán a dühöt és félelmet. Most először sajnáltam, hogy nem maradhattam tovább a vizsgálóban, így csak az emlékeimben élvezhettem tovább a rettegését.

Még akkor is rázott a nevetés, amikor a hátsó teremhez értünk. Az egyik őr kinyitotta az ajtót, miközben Gareth a karomat markolta háttározott gyengédséggel. Aggódva pillantott le rám, mire én elégedetten rávigyorogtam. Az itt töltött idő alatt főleg ő gondoskodott rólam; ha nem Hale-nek dolgozna, még akár kedvelni is tudnám.

Payton közvetlenül a kalitka falánál állt, tenyerét nekitámasztotta az üvegek. Érkezésünkre felkapta a fejét – fogadni mertem volna, hogy mióta elvittek, azóta ácsorog ott mozdulatlanul. Újra kitört belőlem a kuncogás. Látott már kataton, őrzöngő és kiborult állapotban, de ez most számára is valami új volt.

Összezavarodva figyelte, ahogyan visszazárnak a helyemre; azután mert csak megszólalni, hogy magunkra maradtunk, és az ajtó hangos szusszanással bezáródott.

– Katie...

– Jól... jól vagyok – töröltem le a könnyeimet, miközben levegőért kapkodtam. Az ideje sem rémlett, mikor nevettem utoljára ennyire. Vagy, hogy mikor nevettem egyáltalán. Tenyerem önkéntelenül is a hasamra csúszott, most először érintettem meg úgy a babáim lakhelyét, hogy nem akartam ártani nekik. Forróság öntötte el a mellkasomat, amit azonnal be tudtam azonosítani: szintiszta szeretet.

– Katie? – Payton hangja sürgető volt, összevont szemöldökkel figyelte a kezemet.

– Valami... megváltozott – fordultam felé. Megérintettem az üveget, mintha ezzel némán átadhatnám neki az érzéseimet és gondolataimat; ő is hasonlóan tett. Néhány pillanatig magamban ízlelgettem a szavakat, végül megosztottam őket vele. – Hale elrontotta. – Tekintete lesiklott a felső alól kigömbölyödő hasamra.

– Mit? El... elvesztetted a babát? – Megráztam a fejem.

– Ketten vannak – remegett meg a hangom az izgatottságtól.

– Ket...? – Még azelőtt megértette, hogy befejezte volna a kérdést. Elkerekedett szemmel bámulta a pocakom, próbálta felfogni, mit jelent ez. Adtam neki egy kis időt az új információ feldolgozására, de nem bírtam túl sokáig tartóztatni magam.

– Együkük biztosan nem Hale, de Payton – húzódtam még közelebb az üveghez –, én hiszem, hogy a másik baba sem. Hale-nek nem volt testvére, és ha most meg mégis... Akkor valami változott, és ez nem lehet ő. Igaz? – Vártam a megerősítést. Minden ízemben reszketni kezdtem, annyira akartam, hogy rábólintson. Csalódást okozott.

– Még itt vagyunk. És Hale is.

– Lehet... lehet, hogy csak időbe telik, míg bekövetkezik a változás.

– Katie – sóhajtott fel sajnálkozva.

– Nem. Figyelj! – csaptam aprót oda, ahol a keze volt az üvegen. – Én érzem. Érzem, hogy ők jók. Hogy minden rendben lesz.

– Néhány órája még azt érezted, hogy a gonosz növekszik benned – mondta ki Payton kíméletlenül. Nem akart fájdalmat okozni nekem, egyszerűen csak nem értett. Ellöktem magam a cellafaltól, és járkálni kezdtem. Nemrég tényleg sötétbe borulva láttam a világot, ám valami megváltozott. Talán tévedtem. Talán még van... remény.

Vagy csak becsapom önmagam, ahogyan Payton hiszi.

– Mit szűrhatott el? – motyogtam magam elé félhangosan. Hagytam a következményeket, és inkább az okokra tereltem a figyelmemet, ez könnyebb volt a lelkemnek. Payton megvonta a vállát. – Azt mondta, biztos, hogy te vagy az apja, én pedig az anyja. Ez oké. Az időpontot is tudta, ezért nem várhatott tovább. Talán a módszer miatt... – pirultam el kissé, de azonnal le is ráztam magamról a zavaromat. Paytonnel már túl sok mindenben mentünk át együtt ahhoz, hogy bármi miatt is zavarban érezzem magam előtte. Látott őrzöngve, látott depressziósan, még azt is látta, hogyan pisilek. Az üvegalátka elzárt egymástól, mégis a normálisnál sokkal intimebb helyzetbe kényszerített minket.

– Inkább az időzítés – szólalt meg halkán. Aprót ráztam a fejemen.

– Az előbb mondtam, hogy...

– Hogy tudta, mikor kell teherbe esned, igen. A te esetében valóban pontos volt – bólintott. Legalább annyira elvörösödött, mint én az előbb, mégis nyugodt hangon folytatta: – De az én esetemben... Az örökítő anyagomat nem aznap vették le. Talán ez olyan, mintha elvételre volna a napot.

– Akkor elhiszed, hogy egyikük sem lehet Hale? – néztem rá reménytelve. Szükségét éreztem, hogy valaki támaszt nyújtson a hittemnek és megnyugtasson, de újra rá kellett jönnöm, az ember csak a legtrikább esetben kaphatja meg azt, amire vágyik.

– Lehet, hogy változik valamiben, ki tudja. Magasabb lesz vagy alacsonyabb, szeplős, esetleg rosszabb a sakkban. De még mindig él, még mindig fogva tart minket. Talán akármikor fogannál meg az én gyermekemmel, rossz géneket kapna – komorult el.

– Tévedsz – fordítottam hátat. Szerencsétlenségemre a körülmények csak ilyen morzsányi szabadságot hagytak, ha tehetem, el is viharzok. Sóhaj szállt át hozzám a másik oldalról, majd csend követte – Payton feladta a győzködést.

Háttal neki a sarokba húzódtam, mégis éreztem, hogy a tekintete rám szegeződik; gerincem bizsergése kétséget sem hagyott felőle.

Mostanában sokszor nézett engem. Eleinte nem foglalkoztam vele, végül is elég unalmas idebent, és kevés a látnivaló, ám mostanra megváltozott a helyzet. Mikor néha-néha összeszedtem a bátorságomat és visszanéztem rá, megijesztett. Íriszében ott kavargott az a vonzalom, amit korábban már bevallott nekem, ám volt benne még valami. Valami erősebb, valami mélyebb. A legrémisztöbbnek pedig azt találtam, hogy ennek láttán elakadt a lélegzetem, és a szívem is összevissza vert.

Nyakamhoz emeltem a kezem, ujjaim csak levegőt markoltak. Fogalmam sem volt, hol hagyhattam el a nyakláncomat a medállal, az

idehurcolásomkor szakadt le vagy később, ám mikor az első napon segítséget akartam kérni általa, már sehol sem volt. Mintha az élet el akarta volna venni tőlem az utolsó dolgot is, amely emlékeztet arra: vannak odakint, akik aggódnak értem.

– Katherine... – Payton leült mellém, hallottam ruhájának súrlódását az üvegfalon. Tudtam, mi következik: bocsánatkérés. A bezártság miatt előfordult, hogy mint két unatkozó kutya, egymásra mordulunk, a viták után mindig ő próbált kiengesztelni. Még akkor is, ha én kezdtem. – Csak nem akarom, hogy ámítsd magad... – Hallgattam és nem fordultam felé, ezúttal nem adtam meg a gyors megbocsátás megkönnyebbülését. Jó tíz perc telt el így, aztán elszakadt nála a cérna. – Úgy gondolod, nem lennék boldog, ha azok a babák odabent boldog, egészséges, jóságos gyermekek lennének? – Összereztem. A hangja túl szenvedélyesnek és fájdalmasnak tűnt ahhoz, hogy továbbra is semmibe vegyem őt. – Igaz, sosem terveztem, hogy apa leszek, de el tudnám képzelni... Egy másik világban. Ahol a fiunk életcélja nem a tömeggyilkosi pálya. Ám ez nem az a világ.

– De ketten vannak... – motyogtam magam elé. Behunytam a szemem, és kizártam a külvilágot.

Az üvegfal kinyílt. Felismertem Gareth lépteit; nem foglalkoztam vele. Megszoktam, hogy jár-kelel, ételt vagy vitaminokat hoz, esetleg szól, hogy indulnunk kell vizsgálatra. Fáradtság gyötört, nem, nem ez volt a legjobb szó rá, inkább lelki kimerültség. Mint akiből lecsapolták az utolsó energiaceppeket is. Nem hasonlított a korábbi depressziómhoz, hiszen minden gondolatom a remény körül forgott, épp ezért nem értettem, mi lehet a bajom. Napok óta feküdtem az ágyon, és vagy aludtam, vagy magam elé meredtem.

– Gyere, kislány! – Gareth lehajolt hozzám, de ahelyett, hogy meg-
rázta volna a vállamat, a hónom alá nyúlt, és felnyalábolt. – Nem esik
baja – szólt vissza Paytonnek, aki „ha meggörbül egy haja szála is, meg-
bánjátok” pillantással üzent az öröknek, valahányszor elvittek.

– Hová megyünk? – kérdeztem elpilledve. Korábban, amikor el-
hagyhattam a cellámat, mindig azon törtem a fejem, hogyan tudnék
fegyvert szerezni és megszökni, de mostanra teljesen felhagytam ezzel
a tervemmel. Mozogni is alig volt erőm, nemhogy szembeszállni ki
tudja, hány biztonsági emberrel, és elmenekülni.

– A doktor szerint a bezártság és az ingerszegény környezet rosszat
tesz nektek. Elnézve téged, igaza van. Engedélyt kaptam arra, hogy
némileg változtassak a vendéglátás körülményein – tornáztam feljebb
a karjában, hogy kényelmesebben tudjon tartani. Nevetni akartam,
de csak halk nyögésre futotta.

– Vendéglátás? – sűrítettem bele a szóba a lehető legtöbb gúnyt,
ami erőmből futotta.

Beszálltunk a liftbe, és elindultunk felfelé; Gareth a gombokat néz-
te, én pedig őt. A kemény, szögletes vonások mögött emberséget vél-
tem felfedezni. Vagy talán csak azt akartam látni... Az önáltatás min-
dig az egyik legnagyobb hibám volt, amiatt tartottam most itt. Hit-
tem Hale-ben, hittem Valdemarban, hittem Emmanuelában és abban,
hogy megmenthetem a világot – újra és újra tévedtem.

– Amikor csatlakoztam, nem tudtam, hogy ezt akarják tenni ve-
led... – törte meg Gareth a csendet, mintha csak a gondolataimra
reagálna. Kerülte a tekintetemet, amiből arra következtettem, hogy
szégyenkezik a döntése miatt.

– De segít nekik – vettem a szemére.

– Családom van. – Ezzel a két szóval mindent megmagyarázott. Egy
jó ember csak egyetlen ok miatt tesz igazán rosszat: a szeretteiért.

Ujjaim a vállába markoltak, amikor a lift aprót rándulva megállt. A fémajtó széttárult, a napfény pedig elvakított. Könnyezve árnyékkoltam le az arcomat, és mélyet lélegeztem a friss levegőből. Mikor a csatornában éltem, egyáltalán nem hiányzott a fenti világ, ám azóta, hogy megismerkedhettem a kék éggel, a napsütéssel és a felhőkkel, szabadságvágy serkent a lelkemben. Aki sosem tudott repülni, nem vágyik a szárnyalásra, ám aki egyszer már járt odafent, nem éli túl a törött szárnyat.

– Vigyelek kijebb? – érdeklődött Gareth lágyan.

Még a tető pereme előtt megálltunk – talán hogy ne tehessek kárt magamban –, ám így is körbe tudtam nézni. A város szélén voltunk, a legközelebbi épületek nagyon távolinak tűntek. Ha sikoltozni kezdenék, a kutya sem hallaná meg, nem mintha lenne értelme... Mihez kezdene a rendőrség egy csomó vámpírral?

– Látja azokat ott? – böktém a belváros épületeire. A látkép változatlanságot mutatott, a hatalmas felhőkarcolókat apró családi házak követték. Csak a város túlsó szélén lévő gyártelepeket jellemezte homogenitás – szorult össze az emlékektől a gyomrom. Gareth arrafelé nézett, amerre mutattam, ezért mély levegőt vettem, és folytattam:

– Romba fognak dőlni. Csak néhány ház marad épségben, semmi több. Tudja, hol éltem, hol nőttem fel? – kérdeztem. Fogalmam sem volt, mennyit árult el Hale az embereinek, de azt tippeltem, nem eleget.

– Nem tudom.

– A város alatti csatornában. Más gyerekekkel, nőekkel és férfiakkal együtt. Már persze, akik megmaradtak. És higgye el, az nem sok...

– halt el a hangom.

Felderengett előttem azoknak az arca, akikkel egy sorsra kényszerített az élet – túl gyorsan cserélődtek az emberek, mindig veszítettünk el tagokat, és mindig jöttek újabb menekültek.

– Tiszta szívből kívánom, hogy az otthona egy legyen a kevés ház közül, ami megmarad – pillantottam fel Garethre. A sötétbarna írisz megkeményedett.

– Visszaviszlek – közölte. Megharagudott rám, pedig nem adtam rá okot: az igazság a legtöbbször fáj, ám attól még, hogy magunkra húzzuk a takarót, nem szűnik meg létezni.

A liftajtó nyitva várakozott, mégis megálltunk előtte. Tétován nyitottam a szám, hogy megkérdezzem, miért nem megyünk tovább, amikor Gareth ismét megszólalt, halkán, komoran, kiégetten.

– A barátaid nem képesek megmenteni senkit a végzetétől. A jövő meg van írva.

– A jövőt már most átírtam – simogattam meg a hasam. Gareth szempillája megrebbent, de nem felelt semmit, belépett velem a fürdőbe, és megnyomta a megfelelő gombot. – Gisela és a gyerekek? – tereltem másra a szót. Néha beszélt róluk, elmondta, jól vannak-e, hogy érzik magukat. Gyötört a lelkifurdalás, amiért őket is belerángattam ebbe az egészbe; ha szétválunk, és nem együtt rejtőzünk el abban a bútorgyárban, akkor most csak én lennék itt, ők szabadon élhetnék az életüket.

– A lehetőségekhez képest jól vannak.

– Vigyázzon rájuk! Kérem!

– Azt teszem.

A napsütés és friss levegő tényleg hasznosnak bizonyult, nemcsak a testem, de a figyelmem is felélénkült egy kissé. Korábban nem tűnt fel, hogy az emelet kórházi része zsúfolásig van, és a többség nem valamiféle betegség miatt fekszik ágyban; harci sérüléseket szenvedtek.

– Mi folyik odakint? – meredtem az egyik fiatal férfira, akinek mellkasán átvérzett a gézkötés.

– Háború.

– Miattam, igaz? Kutatnak utánam – kezdtem mocorgásba. Nem kaptam választ, mégis biztosra vettem. Azért indultak be a harcok, mert Casimir engem keres. Nem adta fel, minden erejével azon van, hogy megtalálja. Izgatott bizsergés járt át, hogy aztán kétségbeesés vegyüljön hozzá. Vajon tudja, mit tett velem Hale? Így is kellemes majd neki?

Annyira belemerültem a kételyeimbe, hogy mikor kinyílt előttem a hátsó szoba ajtaja, és Gareth letett a földre, először fel sem fogtam a változást. Szokásomhoz híven a szomszéd cella felé pillantottam Paytont keresve, ám most először nem a túlsó oldalon várt rám. Ahogy átléptem az üvegajtón, felpattant az *én* ágyamról, és élelem vágatva két karja közé lapátolt. A celláink közötti falat felhúzták, most már nem voltunk egyedül.

– Helló! – dörmögte Payton a hajamba, miközben tovább ölelt. Nem emlékeztem rá, voltam-e már valaha ennyi ideig ilyen közel hozzá. Ez az érzés nem hasonlított ahhoz, ahogy a falon át megérintettem a kezét, annál sokkal elevenebb, sokkal jelentőségtejtesebb és egyben sokkal ijesztőbb is volt. Mélyet lélegzett a hajam illatából, én pedig önkéntelenül is megborzongtam. Halkan kattant mögöttünk az ajtó, magunkra maradtunk.

Egy részem meg akarta kérni, hogy erresszen el, mert kényelmetlenül érzem magam az érintésétől, egy másik részem viszont még inkább a karjai közé fúrta magát. Végül nem kellett döntenem, mert a hangszóró sisteregni kezdett, és mindketten tudtuk, hogy ez mit jelent.

– Bármilyen történt, jó érzés így látni titeket... Együtt. – A szavak kedvesen csengtek, Payton mégis a háta mögé tolt, mintha attól tartana, gádzájuk előbújik a fekete dobozból, akár egy horrorfilmben. Hale

hangja eltorzult kissé a mikrofontól, de így is tökéletesen kihallottam belőle az elégedettséget.

– Elmondom az új szabályokat – közölte egy újabb reccsenés után. Payton felhorkant, végül visszafogta magát, és nem szólt be. – Azért vontam fel a falat, hogy gondoskodhass anyáról és rólam az utolsó hónapokban. Együtt lehettek, természetesen csak addig, amíg kifogástalan a viselkedésetek. Ha így lesz, kaptok további kedvezményeket is: például kimehettek levegőzni egy kicsit...

– Most hálásnak kéne lennünk? – morogta Payton, de Hale vagy nem hallotta, vagy nem foglalkozott vele. Egyszerűen csak negédesen elköszönt tőlünk, aztán a hangszóró kattant egy utolsót, és ismét csend lett.

Borzongva fontam magam köré a karomat, pedig a hőmérséklet nem esett egy fokot sem a korábbihoz képest. Bár nem hittem a szellemekben, mégis mintha ezernyi gonosz lélek keringett volna körülöttem, magukba szippantva a testem és a lelkem melegét.

– Szemét kis rohadék – morogta Payton gyűlölködve, tekintetét még mindig a hangszóróra szegezte. Végül megfordult, látványomtól a düh varázsütésre eltűnt a vonásairól. – Mi a baj? Rosszul vagy? – Érintést éreztem a könyökömnél, mire bizonytalanul megráztam a fejem. Elkísért az ágyig, leültetett rá.

– Túl nyugodt volt – mondtam ki végül azt, ami halálra rémített, és elkezdte felfalni a bennem ébredt reményt.

– Mi?

– Hale. Túl nyugodt volt a hangja. Mintha... – csúsztattam a hasamra a kezem, ez mostanság megszokott mozdulattá vált nálam. Nem akartam befejezni a mondatot, képtelen voltam belegondolni, hogy talán, valami módon, mégis neki kedvezően alakulnak a dolgok. Az egyszerűen nem történhet meg.

– Gyere, feküdj le, pihenj! – döntött le Payton a párnára. Végigsimított a hajamon, túl gyengéden ahhoz, hogy kezelni tudjam érzelmileg. Még a szerelmi vallomása után sem engedett meg ilyesmit magának, ám a bezártság megváltoztatta – talán, mert most tényleg csak egymásra számíhattunk. Mikor el akart távolodni tőlem, kezem mégis önkéntelenül nyúlt utána, hogy aztán félúton megálljon. Észrevette a mozdulatot, ez kétségtelen, mégis úgy tett, mint aki nem látta. Leült a földre, szemközt az ágygal, és a pólójából kijött cérnaszálat tekergette. Amilyen hévvel ölelt korábban, most éppolyan bizonytalannak látszott. Lesütött tekintetével szinte elveszettnek tűnt.

– Köszönöm – közöltem vele azt, amit már hónapok óta el akartam mondani neki.

– Mit? – kapta fel a fejét.

– Hogy azok után, amit mondtam neked... rólunk, mégis mellettem vagy – kezdtem a lepedő vizsgálgatásába, holott minta nélküli, hófehér anyagból készült.

– Az üvegbura nem adott lehetőséget a választásra – kuncogott fel sötéten. Még mindig szenvedett, láttam rajta, és utáltam magam, amiért továbbra is kihasználom az érzéseit. Csak azért tettem, mert fogalmam sem volt, nélküle hogyan élhetném túl ezt az egészet ép elmével. És... talán neki is szüksége volt rám ugyanezen okból – legalább is ezzel próbáltam nyugtatni a lelkiismeretemet.

– Tudod, hogyan értem... – sóhajtottam.

– Tudom – dőlt el a földön két tenyerét az arcára tapasztva. Utánoztam a mozdulatát, és felidéztem magam előtt Casimir vonásait. Vajon látom őt még valaha?

– Payton! – izgatottan tettem félre a *Harry Potter* harmadik kötetét; Gareth hozta olvasnivalónak a sorozatot, hogy ne unjam halálra magam. Felültem az ágyon, mindkét tenyeremet szorosan a hasam alá tapasztva. Payton épp a sarokban reggelizett, kiáltásomra kiesett kezéből a kenyérdarab, és a tálcáról a földre pattant.

– Mi történt? Görcsök?

– Gyere ide! – intettem neki. Két szempillantás múlva már az ágyam mellett térdelt, és aggódva nézett föl rám. Mosolyogva a jobb csuklója után nyúltam, és kezét az enyém mellé tettem. Összerezzent az első rugdosástól, majd elnyílt szájjal nézett fel rám.

– Mozognak.

– Igen, már egy ideje... – bólintottam. Visszafojtott lélegzettel vártam a reakcióját, ám csak zavarodottságot éreztem. Továbbra is a hasamon tartotta a kezét, de minden izma megfeszült, mintha valamiféle veszélyre számítana.

– A részeink – motyogtam. Az egyik baba izgatottan mocorogni kezdett, a hasamnak és a tenyerének nyomult újra és újra, mintha ő is segíteni akarna az apja meggyőzésében.

– Nem is tudod, mennyire szeretném szeretni őket... – Payton sóhaja csomót kötött a gyomromra. Bal keze elfehéredett, ahogy a lepedőt markolta mellettem. Küzdött magával, ahogyan én is a saját kétségimmal, csak én előnyt élveztem anyaként ebben a harcban. A testünkben hordozni egy apró lényt olyasfajta kötelék, amely semmi mással nem érhet fel.

Végigsimítottam Payton dús tincsein, az ittlétünk óta jócskán megnőtt a haja. Még nem volt olyan hosszú, mint Casimirnek, de lassan össze lehetett fogni egy kis csutkába.

– Ne csináld ezt! – Mordulására majdnem visszakérdeztem, hogy mit ne csináljak, mikor észrevettem, hogy ujjaim már a tarkóját

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

simogatják, ő pedig aprókat remeg az érintésemtől. Úgy rántottam el a kezem, mintha lángra kaptak volna a tincsei. Ez az összeczártság teljesen megbolondított, korábban egy cseppnyi ingert sem éreztem arra, hogy megérintsem őt, most pedig szinte vonzotta a kezemet. Mintha az újonnan ébredt anyai gyengédségem nemcsak a gyermekeimre, hanem rá is kivetülne.

– Sajnálom, én... – Nem várta meg a magyarázatomat, csak felegyenesedett, átsétált a kalitka másik oldalára, és beült az egyik sarokba. Aztán egész nap nem vett rólam tudomást.